

LBRIS

We know
books

PIERRE TREVET

PILDELE
unui preot de țară

140 *istorioare noi de meditat și
de dat mai departe*

(volumul 2)

Traducere din limba franceză de
Cristian Șoimușan

Cluj-Napoca, 2021

CUPRINS

Partea întâi: INIȚIATIVA LUI DUMNEZEU

Capitolul întâi: Tatăl Creator	9
I. „Lumea întregă face aluzie la infinitul prezenței tale”	9
1. Despre cunoașterea lui Dumnezeu	9
2. Neînțelegeri de vocabular	12
3. Cum să-l vedem pe Dumnezeu?	13
4. Legenda moscului	14
II. Creatorul cerului și al pământului, al tuturor văzutelor și nevăzutelor	16
5. Furia unui om de știință.....	16
6. Cine are oare dreptate?	17
7. Teoria Big Bang-ului.....	19
8. Suntem magnetizați.....	20
9. Atunci când eleganța e prea complicată	23
10. După chipul Chipului lui Dumnezeu	25
III. Providența.....	27
11. Destin sau plan binevoitor?.....	27
12. Vrabia dată ca exemplu	29
13. Măgărușul măicuțelor grădinărese	30
14. Moartea poetului Paul Valéry	32
15. Adevăratele binecuvântări	34
IV. Dumnezeu cel drept și sfânt	36
16. Pedepsește oare Dumnezeu?.....	36
17. Dumnezeu are mai mult decât un as în mână	37
18. Croitorașul – oare tot mobilierul din cer ar fi de-ajuns?	39
19. Milostivirea lui este tăria noastră.....	41

Capitolul II: Cred în Dumnezeu, Fiul, Mântuitorul... 45

V. Întruparea.....	45
20. Dumnezeu – „cu totul Celălalt, cu totul al nostru”.....	45
21. Laptele lui Dumnezeu	47
22. Cel pasionat de furnici	48
23. Întrebările puse de copiii evrei.....	50
24. Animalele din ieslea de Crăciun se ceartă între ele	51
25. Incredibil, dar adevărat	53
VI. Definiții cristologice	55
26. De ce am ales să cocoșăm tocmai un cocoș în vârful clopotnițelor noastre?	55
27. Om adevărat	57
28. Dumnezeu adevărat.....	61
29. Botezul lui Isus	63
30. Unire ipostatică	64
VII. Isus, Cuvântul făcut trup	67
31. Cuvântul lui Dumnezeu.....	67
32. Genuri literare.....	69
33. Frații lui Isus	70
VIII. A suferit sub Ponțiu Pilat	73
34. Teofilantropia și alte repere	73
35. Taor, prințul din Managlore	74
36. Poate oare Dumnezeu să judece?	76
37. Plânsul lui Isus.....	78
IX. Fericirea noastră	82
38. Pentru 10.000 de euro.....	82
39. Plăcerea simțurilor și sentimentul fericirii.....	84
40. Absenteism	86
41. În noi, Isus e asemenea copiilor (care spun lucruri trăsnite)	88

Capitolul III: Cred în Spiritul Sfânt... Misionarul 91

X. O Persoană în nenumărate persoane	91
42. Porumbelul	91
43. Focul.....	93
44. Untdelemnul	95
45. Lumina	97
XI. El e cel ce împlinește misiunea	99
46. Semn de punctuație	99
47. Utilitatea inutilului.....	101
48. Instrumentele unui meșter fără pereche.....	103
49. Ce-o să facă oare cu un măgar întreg?!	105
50. Se caută de urgență	106
XII. Spiritul care comunică	108
51. Scrisoare în scris	108
52. Mă pun la dispoziția Ta	110
53. Busolele noastre	112
54. Îmbrăcarea veșmântului.....	114
55. Către sfințenie.....	116
XIII. www.aiubi.com.....	118
56. Imitație	118
57. Intensitate	120
58. Consecință	121
59. Conținut	122

Partea a doua: RĂSPUNSUL OMULUI**Capitolul IV: Biserica 127**

XIV. Rugăciunea.....	130
60. Ritmul anului creștin	130
61. Ziua Domnului.....	131
62. Rugăciunea liturgică.....	133
63. Rugăciunea de cerere este oare depășită?	135

64. Poziție.....	137
65. Zapăm, zapăm... ..	139
XV. Viața frățească.....	141
66. Autoritatea în Biserică.....	141
67. Rețeta.....	142
68. Păcatul ignoranței	144
XVI. Vestirea Evangheliei.....	146
69. Comunicarea	146
70. Pas. Pasaj. Paște.....	148
71. Arta predicării.....	150
72. Și-au pierdut nordul	152
Capitolul V: Sfintele Sacramente	158
XVII. Botezul	158
73. Altoiul	158
74. O adopție	161
75. Emirul și cascada.....	163
76. Antrenamente și încălziri.....	165
XVIII. Mirul	167
77. Spiritul tăriei	167
XIX. Euharistia.....	169
78. Sacrificiul.....	169
79. Fotografia și scrisoarea	171
80. Transsubstanțierea	174
81. Mărturii	175
XX. Spovada.....	177
82. Mărturisiri greu de făcut.....	177
83. A-l ucide pe omul cel vechi din noi.....	178
XXI. Ungerea bolnavilor sau Maslul.....	180
84. Încercarea moarte n-are, așa că de ce să nu râzi un pic?	180

XXII. Preoția	182
85. Preoția potrivit sfântului patron al preoților	182
86. Preoția potrivit rânduiei lui Melchisedec	184
87. Preotul paroh se-nșală mereu	186
88. Rugăciunea unui laic pentru preotul său paroh	187
XXIII. Căsătoria	189
89. Logodna: dăruire totală și definitivă a inimii.....	189
90. Logodna: așteptarea ceasului de a-l primi pe celălalt de la Domnul ca dar	191
91. Căsătorie trainică	193
92. Comunicarea în cuplu	194
93. O istorie de limbi	196
94. Balonul cu aer cald	197
95. Tăcere și discreție	199
96. Țin la tine.....	200
97. Poduri greu de construit.....	202
98. Iertarea zi de zi.....	203
99. Cum să scapi de defectele consortului?.....	205
Capitolul VI: Credința	207
XXIV. Credința ca o cunoaștere	207
100. Cugetare despre treptele unei scări	207
101. Ateul și copilul	208
102. Creștinii pe patru roți.....	210
XXV. Credința ca o încredințare	212
103. Dă-i drumul!	212
104. Liniștirea furtunii	214
105. Isus face autostopul.....	216
XXVI. Convertire	219
106. Există oare creștinism comod?.....	219
107. Infirmierul cel isteț	220
108. A-l urma pe Isus și abia apoi a-l prefera	222
109. Pescari de păcătoși	223

XXVII. Libertatea	225
110. Creștinismul: o invitație la libertate	225
111. Libertatea ar fi totuna cu spontaneitatea	227
112. Putem fi oare liberi în orice împrejurare?	229
113. Toleranță sau respect?	230
XXVIII. Fidelitatea	234
114. Cuvântul dat	234
115. Promisiunea lui Marius și Olive.....	235
116. Târguielile noastre cu Dumnezeu. Locul de parcare	237
Capitolul VII: Iubire, fericire, sfințenie	239
XXIX. Înțelepciunea creștină	239
117. Un arsenal de mântuire	239
118. A ști să te odihnești	243
119. Măgarul care nu se dădea niciodată bătut.....	245
XXX. Sfințenia din viața de zi cu zi	247
120. Rugăciunea Mariei Noél.....	247
121. Șahul Persiei și artiștii.....	249
122. Regula de viață.....	250
123. Remedii împotriva „lacebunitei”	252
XXXI. O iubire inventivă.....	256
124. Ingeniozitate.....	256
125. Miracolul.....	257
126. Cei „mici” sunt dascălii noștri.....	259
127. Șoferi începători.....	262
XXXII. În familie.....	264
128. Tată de familie	264
129. Importanța „inter-zicerilor”	265
130. Cum să faceți din copilul dumneavoastră un bun delincvent? Sfaturi de la polițiști	267
131. Relativizarea.....	269

132. Să îmbătrânești nu e întotdeauna ușor 270
133. La apusul vieții 272
134. Nevoie de a fi recunoscut ca persoană 273

**Concluzii: Iată-ne, în sfârșit, împreună,
de data aceasta pe bune! 277**

XXXIII. Ce este Cerul? 277

135. Forța unui grăunte 277
136. Câinele teolog 280
137. Încredere 282
138. Învierea trupului 283

XXXIV. Așteptând 286

139. Peripatetizând pedagogic prin cimitir 286
140. Pe cuvânt de popicar 287
141. Surpriză în dune 289
142. Munca arborilor 290
143. Familia noastră din Cer 291

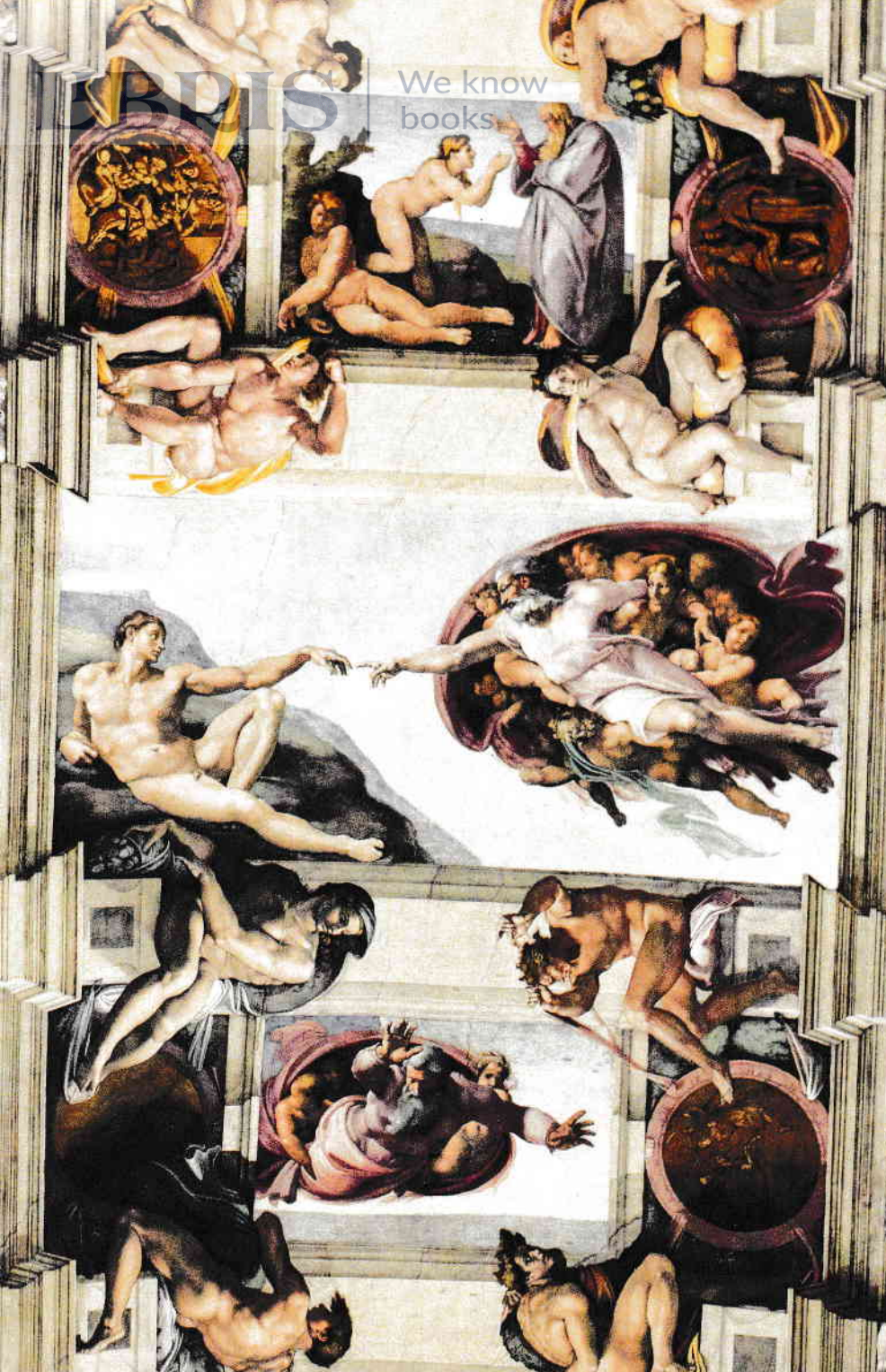
LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

**INIȚIATIVA LUI
DUMNEZEU**

We know
books

CAPITOLUL ÎNTÂI

TATĂL CREATOR

**I. „LUMEA ÎNTREAGĂ FACE ALUZIE
LA INFINITUL PREZENȚEI TALE”¹****1. Despre cunoașterea lui Dumnezeu**

În introducerea la una din cărțile sale, cardinalul Henri de Lubac istorisește că, „aflat în curtea școlii, la ieșirea din capelă, în timpul pauzei, un copil își bătea joc de predica la care tocmai fusese nevoit să asiste... O amărâtă de predică, la fel ca atâtea altele. Voind să spună ceva despre Dumnezeu, predicatorul își adăpase tânărul auditoriu cu un amestec de formule abstracte și pioase, declanșând, în sufletele celor care încă nu apucaseră să moțăie, efectul cel mai ridicol. Supraveghetorul, care și el era un om al lui Dumnezeu, l-a chemat la sine pe băiatul care își bătuse joc de predică și, în loc să se răstească la el, l-a întrebat cu multă blândețe: «Te-ai gândit vreodată că nu există nimic mai greu pe lume decât să se vorbească despre un asemenea subiect?» Copilul acela nu era prost deloc. Așa că a stat pe gânduri, iar incidentul

¹ Imn din Oficiul liturgic, vesperele zilei de miercuri.

respectiv a fost pentru el un soi de primă luare la cunoștință a tainei, a dublei taine a omului și a lui Dumnezeu.” Copilul acela nu se numea el oare Henri de Lubac? Nu trebuie să uităm niciodată că, oricât de precauți și de inteligenți am fi, despre Dumnezeu nu vom putea vorbi decât cu aproximație. Sfântul Columban scria: „Dumnezeu este pretutindeni, în întregime același, nesfârșit. Dar cine oare îl va putea urma pe Cel Preaînalt până în înlăuntrul ființei lui imposibil de rostit și de înțeles? Cine va scruta oare adâncurile lui Dumnezeu? Cine va cuteza oare să vorbească despre originea veșnică a universului? Cine se va lăuda oare că-L cunoaște pe Dumnezeul cel nesfârșit, care toate le umple și toate le pătrunde cu Sine, care toate le pătrunde și toate le întrece, care toate le cuprinde și de toate Se desprinde, El, pe care nimeni nu L-a văzut așa cum este? Așadar, nimeni să n-aibă îndrăzneala de a pătrunde adâncurile de nestrăbătut ale lui Dumnezeu, pentru a afla care este ființa Lui, cum și de ce există ea. Căci așa ceva nu poate fi nici spus în cuvinte, nici scrutat, nici pătruns cu mintea. Tu doar crede cu tărie că Dumnezeu există și că va fi mereu cel care a fost, pentru că Dumnezeu e neschimbător”².

Se spune că un negustor își dorea cu orice preț să cumpere de la un țăran o vacă anume. Acesta însă nu dorea să i-o vândă și, fiindcă negustorul era foarte insistent și-l tot bătea la cap, îi zise: „Bine, ți-o dau, însă pentru prețul ei îți propun următorul târg: am la mine acasă o scară din lemn ce dă înspre hambar. Scara aceasta are douăzeci și două de trepte. Când o să te duci să iei vaca, o să pui un franc pe prima treaptă, după care dublezi prețul pentru fiecare treaptă, adică doi franci pe treapta a doua, patru franci pe treapta a

² Sfântul Columban, *Instructiones I, Despre credință*, 3-5, în *Opera*, Dublin, 1957, p. 62.

treia, opt franci pe treapta a patra și tot așa până la capăt.” Negustorul făcu un calcul rapid și-și dădu seama că numai pentru treapta a opta trebuia să dea 128 de franci. Însă, prea mulțumit la gândul să aibă în sfârșit vaca în posesie, acceptă târgul. Dar mai târziu, când refăcu calculele, își dădu seama că trebuia să scoată din buzunar peste patru milioane de franci. Fusese mult prea nesăbuit pentru așa ceva!...

Iată acum o altă istorioară asemănătoare. Un tânăr salvă viața unui calif. Califul, generos, îi făgădui să-l răsplătească cum se cuvine. Nu trebuia să facă altceva decât să spună ce-și dorea. Tânărul se duse după tabla de șah și-i spuse califului că-și dorea să fie răsplătit în boabe de grâu: să pună califul un bob de grâu pe prima căsuță din tabla de șah, apoi două boabe pe a doua căsuță, patru pe a treia, opt pe a patra și așa mai departe până la căsuța cu numărul șazeci și patru. Lui îi era de ajuns să-i dea doar dublul cantității pentru fiecare căsuță. Califul se apucă să râdă cu hohote: „Asta-i tot? Păi așa fi putut să-ți dau mult mai mult!” Atâta doar că în felul acesta, odată ajuns la căsuța cu numărul șazeci și patru, trebui să-i dea echivalentul în boabe de grâu a unui cub de zece kilometri lungime pe zece kilometri lățime și pe zece kilometri înălțime, adică mii de miliarde de metri cubi: cu cantitatea respectivă s-ar fi putut umple suprafața Franței până la o înălțime de aproape doi metri.

Concluzia: să n-aveți încredere în matematică! De asemenea, să n-aveți încredere în Dumnezeu atunci când vă vorbește despre însuțit, despre viața veșnică și despre învierea din morți! Căci Dumnezeu este mult mai mult decât generos cu noi. Cu El, vom fi întotdeauna luați prin surprindere. Cu El, va trebui întotdeauna să privim mai sus, mai înalt, într-o manieră diferită.

2. Neînțelegeri de vocabular

O tânără intrase în rândurile unei congregații religioase misionare. După doi ani de noviciat în Franța, fu trimisă în Africa, precum își dorise ea însăși. Surorile din comunitatea respectivă aveau obiceiul de a trimite regulat știri provincialelor lor rămase în Franța... Iată însă că, încă de la primirea celei dintâi scrisori, tânăra soră fu chemată înapoi de urgență... Deși scrisoarea ei era totuși una entuziastă...: „Dragă Maică superioară, vă scriu pentru a vă spune că am ajuns cu bine. Au trecut deja cincisprezece zile de când sunt aici. Adaptarea are loc bine. Surorile mi-au oferit o primire foarte călduroasă... la fel și băștinașele. Contactul cu copiii este simplu și direct. Referitor la mâncare, am fost puțin surprinsă, dar a ajuns să-mi placă... Singura problemă adevărată cu care mă confrunt e aceea că în fiecare seară sunt obligată să dorm cu un plasator de țânțari.” Desigur, Maica provincială nu putea accepta așa ceva în ruptul capului... De fapt, tânăra soră misionară dorise să scrie „plasă de țânțari”³. Ceea ce nu-i același lucru...

Genul acesta de neînțelegeri ne fac să pierdem mult timp. În mod sigur e una dintre marile probleme ale Domnului: de cele mai multe ori ne înșelăm cu privire la ce este sau ce face El pentru noi.

Părintele Stan Rougier a scris despre aceasta un text foarte frumos:

„Îl vedem glacial ca un monarh: și de fapt el e pătruns de căldură ca un păstor.

Îl considerăm inițiatorul Inchiziției: și de fapt el e victima ei.

³ În original, jocul de cuvinte se face între termenii *mousquetaire* („mușchetar”) și *moustiquaire* (plasă de protecție împotriva insectelor) (*n.tr.*).

Îl acuzăm că prea se ține de noi ca un colac de salvare: și de fapt el ne învață cum să înotăm.

Se spune despre el că este «ceva dincolo de noi»: și de fapt el e acel cineva dinlăuntrul nostru.

Îl căutăm printre cei drepți: și de fapt el e de găsit printre cei păcătoși.

Îl căutăm la catedrele de teologie: și de fapt el stă întins la ospetele îndrăgostiților.

Îl căutăm să-l vedem ținând în mâini fulgerele și tunetele: și de fapt el cântă la horă dintr-o «trestie frântă».

Îl căutăm într-un cimitir: și de fapt el însoțește pe cale doi călători rătăciți.

Vrem să-l pătrundem cu mintea printre rânduri de cuvinte: și de fapt e de găsit pe chipul surâzător al copiilor.”

Să ne ascuțim privirile pentru a-l primi cu adevărat.

3. Cum să-l vedem pe Dumnezeu?

Într-o bună zi, un rege foarte prost dispus își chemă sfetnicii și le zise:

— Arătați-mi-l pe Dumnezeu, vreau să-l văd pe Dumnezeu! Dacă nu-mi veți îndeplini porunca, unde vă stau picioarele, acolo vă vor sta și capetele.

În clipa aceea întreg palatul fu cuprins de groază, până când se înfățișă un păstor care zise:

— Am venit să-ți îndeplinesc dorința, preamărite, spuse păstorul. Privește, rogu-te, soarele direct în față.

— Nebunule! îi răspunse regele. Vrei să orbesc? Știi prea bine că soarele îți orbește privirea dacă te uiți la el direct în față.

— Așadar, cu sărmanii tăi ochi ai vrea să-l vezi pe Dumnezeu – îi răspunse păstorul înapoi – în vreme ce nu ești nici măcar în stare să contempli una din lucrările Lui?

Răspunsul îi plăcu mult regelui, considerându-l pe păstor foarte isteț. Așa că se liniști dintr-odată, dar îi mai puse încă o întrebare:

— Spune-mi, atunci, ce face Dumnezeu? Care este taina Lui?

Păstorul îi răspunse:

— Regele meu, dacă asta ți-e voia, atunci haidem să ne schimbăm veșmintele preț de câteva clipe.

Convins de vorbele lui, regele se supuse și-i dădu păstorului frumoasele sale haine, îmbrăcându-le în schimb pe ale aceluia.

— Vezi, îi zise păstorul, asta e ceea ce face Dumnezeu.

4. Legenda moscului

De ce să ne ostenim a-l căuta pe Dumnezeu ca și cum ar fi undeva în afara noastră? El este, de fapt, înăuntrul nostru. Pentru a-i face să înțeleagă măreția acestei realități, mamele hinduse le povestesc copiilor lor legenda moscului.

„A fost odată, demult, în înaltul munților, un mosc care era bântuit de o puternică mireasmă. Micuțul animal porni să cutreiere junglele în căutarea acelei miresme. Renunță la mâncare, la băutura și la somn. Dar tot nu reuși să-și dea seama de unde venea puternica mireasmă, așa că imboldul îl sili s-o urmeze pretutindeni, prin văgăuni, codri întunecați și dealuri, până ce, istovit de foame, abia mai ținându-se pe picioare și mergând la voia întâmplării, alunecă de pe o culme și căzu la pământ grav zdrobit. Chiar înainte de a-și fi dat

duhul, se aplecă spre sine și-și linse plin de milă pântecul... În clipa aceea, punga cu plăcuta mireasmă de mosc, ce se destrămasese la căderea lui de pe stâncă, răspândi în aer mult doritul parfum. Moscul îl inspiră adânc, încercând să respire cu toți porii mireasma ce venea din sine, dar era deja prea târziu pentru el. Dragul meu copil, nu căuta altundeva în afară mireasma lui Dumnezeu, pentru a-ți găsi sfârșitul în jungla vieții, ci caută-ți sufletul și vei vedea că El va fi acolo”⁴.

Acest Dumnezeu dindărătul nostru nu este un Dumnezeu tăcut, ci ne vorbește; dar pentru a-l auzi trebuie să păstrăm tăcerea. „Tatăl rostește un cuvânt, iar acest cuvânt este Fiul său. L-a rostit într-o tăcere veșnică, iar sufletul îl aude în tăcere” (Sfântul Ioan al Crucii).

A păstra tăcerea, în această lume a noastră îngrozitor de zgomotoasă, nu-i lucru ușor. Nu mă refer neapărat la sunetele pe care le putem auzi cu urechile noastre, ci și la toate aceste întâmplări, știri senzaționale, amenințări de tot felul pe care publicitatea, această „vrăjitoare a timpurilor moderne”, ni le vestește de pe acoperișuri sau ni le șoptește la ureche. Iar toate acestea ne zbuciumă simțurile, închipuirea, gândurile și inima; toate acestea aduc în noi tumultul nebun al sarabandei, tulburându-ne rugăciunea. Și totuși, tăcerea lăuntrică încă mai este posibilă.

„Foarte mulți înțelepți, scria Claudel, ne-au spus deja că, pentru a înțelege ceva, trebuie mai întâi să ascuți: cât de adevărate sunt spusele lor! Dar acum nu cu aparatul nostru auditiv, nu cu ascuțimea inteligenței noastre trebuie să ne punem la pândă, ci e nevoie să ascultăm cu toată ființa noastră Ființa existând.”

⁴ Henri Caffarel, *Présence à Dieu. Cent lettres sur la prière* [„În prezența lui Dumnezeu. O sută de scrisori despre rugăciune”], Paris, Éd. du Feu nouveau, 1974, pp. 286-287.